

opusdei.org

Prelaadi kiri (oktoober 2011)

Seoses järjekordse Opus Dei asutamise aastapäevaga mõtiskleb prelaat selle tänulikkuse ja nende tunnete üle, mis valdasid Püha Josemaria hinge 2. oktoobril 1928.

06.10.2011

Armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Homme tähistame me jälle selle momendi aastapäeva, mil Jumala

valgus paistis selgelt, nagu keskpäeva päike, meie Asutaja hinges. *Domine, ut videam!*, *Domina, ut sit!*, oli ta hüüdnud visa järjekindlusega juba noorukieast alates. Ja vastuse, Pühima Neitsi eestkostel, sai ta 2. oktoobril 1928. Tuletagem meelde seda stseeni, mil püha Josemaria selle oma märkmetesse üles kirjutas, selleks, et välja töötada vajalik õpetus igapäevaseks eluks. Tänaagem Jumalat ja Pühimat Kolmainsust, et meile on kingitud armastus Opus Dei vastu.

Meie Isa sai selle sisenduse – nagu kõik juba teavad – mõtiskluspäevade ajal. Kolmanda päeva hommikul, pärast Missa pühitsemist palvetas ta kaua, vaatas veelkord üle märkmed, mida ta oli teinud viimase kuu ja isegi aasta jooksul: need sisendused, mida ta Issandalt oli saanud, mis tema peas keerlesid ja mille eest ta oli alati palvetanud. Selle hetkeni olid tema peas ainud fragmendid

sellest, mida Jumal temalt ootas, üksikud valguse laigud, mida ta ei osanud täpselt seletada. Tema südames oli küpsenud soov, täita seda jumalikku tahet, mida ta veel ei mõistnud. Ja järsku ootamatult, need üksikud valguskiired, oletused sellest, mida Jumal temalt soovis selginesid.” « **Neid pabereid lugedes, tekkis mul järsku ettekujutus Opus Deist. Laskusin sügavast liigutusest põlvili – olin üksi oma toas ja vestlesin Jumalaga ning tänasin teda. Minu kõrvus kajas Inglise Neitsi kiriku kellade helin** » [1] .

Nagu võime lugeda autobiograafilistest tekstidest, oli püha Josemaria esimene reaktsioon – kuigi see vapustas kogu tema olemust – väga konkreetne: ta laskus põlvili ja palvetas selle jumaliku plaani eest, sest – nagu ütles Benediktus XVI – “palve tüüpiline väljendus on põlvitamine”[2]. Selle

kehaasendiga loodu tunnistab, et ta vajab Jumalat, ilma kelleta ta ei ole keegi, ega suuda midagi. Seda võib kogeda inimene, kes annab ennast täielikult Jumalale, "kes juhhib kogu tema olemust; juhatab tema hinge selle Müsteeriumi juurde, mis täidab tema sügavaimad soovid ning aitab võidelda oma isiklike puudustega." [3]

See täieliku kuulekuse akt, mis võimaldas meie Isal ära tunda oma tee Opus Deis, oli alandlikkusest läbi imbunud. Palju-palju kordi, ma mäletan neid momente, mis näitasid tema sügavat veendumust, et Jumal kasutab teda, viletsat tööriista sellepärast, et näidata, et Opus Dei lähtub Jumalast ja ei ole inimese väljamõeldis!" See on, nagu keegi tahaks võtta lauajala ja kirjutada sellega tillukeste tähtedega imeilusa käekirjaga." [4] Pidades silmas seda jumalikku sisendust oma hinges, kommenteeris ta: "Jeesus ei küsinud

luba selleks, et minu ellu siseneda. Ta tuli ja rajas sinna aseme: sa teed minu jaoks seda ja seda ja mina... olen nagu vana eesel. Jeesus on kogu loodu Issand.

”Sul on täielik õigus kõikige hingede asjadesse sekkuda selleks, et aidata neil paremad olla, respektierides igaühe vabadust. Võibolla ei võeta teid alati just hästi vastu, kuid mõni teine kord tulevad nad teid ise otsima. Niisiis: see ei ole mitte ainult kristlase õigus, vaid see on

kohustus: *Minge siis ja tehke Jüngriteks kõik rahvad (Mt 28, 19)*”[5]

Ei oleks midagi iseäralikku, kui Jeesuse õpetuslapsed, seda jumaliku usalduse suurust ja meie väiksust silmas pidades, meilt vahel küsivad: kuidas on see võimalik, et Jumal on valinud minu selle ülesande sooritamiseks? Kuidas on võimalik, et ta kutsub mind, kes ma ei ole mitte keegi, kellel puuduvad võimad ja

vahendid? Siis avas püha Josemaria Johannese Evangeeliumi ja mõtiskles: ” Edasi minnes nägi Jeesus ühte sündimisest saadik pimedat inimest. Jeesus sülitas maha ja tegi süljest muda ning võidis mudaga ta silmi. Pime läks ja pesi ja tuli tagasi nägijana (Jh 9,6) Issand kasutab väikest peotäit pori silmatilkadena”[6]. Ta jätkas sõnadega, mis olid adresseeritud tema tütardele ja poegadele, kuid need sobivad suurepäraselt kõigile kristlastele: ”Tunnistades meile iseloomulikku nõrkust, et me ei ole midagi väärt, võime Issanda armu abil ja oma hea tahte korral, olla ravimiks, valguseks; tundes täielikult oma inimlikku väiksust, oleme me jumalikuks kindluseks teistele.”[7]

Eriti Missal ja palvehetke ajal, kui oleme Jumala ees, varjamata oma armetust, tahtes olla tema armsaimad lapsed, siis saab meie jõuetuse porist ravim nii paljudele

inimestele. Olles selles põlevas ahjus, mis on Kristuse süda, muutub meie süda Püha Vaimu abiga enam ja enam Jeesuse sarnaseks. ”Siiras ja südamluk palve Jumala poole võimaldab meil temaga isiklikult suhelda. Kui aga inimene unustab oma Looja, elava ja tõelise Jumala, loobub ta võimalusest, müstilisest kohtumisest palves.”[8] Kas me peame täpselt kinni sellest pooletunnisest mõtiskluspalvest, et rääkida silm silma vastu Jumalaga? Milliseid jõupingutusi teeme selleks, et

mitte ühtegi minutit sellest ajast tuulde lasta?

Eelmises kuus tuletasin ma teile meelde, kui tähtsad on need igapäevased meditatsiooni hetked. Ma ei väsi seda rõhutamast, sest järgides meie Isa õpetusi, mis haakuvad väga hästi kiriku traditsiooniga – olen veendunud,

nagu teiegi, et see on unikaalne *relv*, mis on kristlaste käsutuses selleks, et suurematest ja väiksematest probleemidest üle saada, Jumala auks, kes on iga päev meie käsutuses.

Benediktus XVI selgitab seda aspekti ühes katehheesis üldaudientsil. See räägib palvest. Vaadeldes Patriarh Jaakobi müstilist öist tundmatuga võitluse episoodi, enne, kui ta sattus koolmesse, mis juhatas ta venna Eesavi juurde.[9] Paavst meenutab meile *Katoliku Kiriku Katekismuse* sõnadega – et ”Katoliku Kiriku vaimulik traditsioon on näinud selles jutustuses palvet kui usuvõitluse sümbolit ja püsivuse võitu.”[10] Ja ta kommenteerib: ” *Piiblitekst räägib meile pikast ööst, Jumala otsimisest, võitlusest teada saada ta nimi ja näha teda palgest palgesse; see on palvele pühendatud öö, mil palutakse kangekaelselt ja visalt Jumala käest õnnistust ja uut nime, uut reaalsust,*

mis on pöördumise ja andeksandmise vili” [11]

Ma tahan teile rõhutada: jäägem *palvevõitlusele* truuks, ärgem mingil põhjusel lühendagem, ega tehkem hooletult neid vestluse hetki Jumal Isaga; olgem dialoogis Jeesuse Kristusega, meie suurema vennaga, kes õpetab ja juhatab meid Taevase Isa juurde; lubagem oma hinge Parakletos, Lohutaja Vaim, kes tahab tahab süüdata meie südames Jumala armastuse, palugem eestkostet Pühimalt Neitsilt, Jumalaemalt ja meie Emalt, kes on palve meister; ja pöördugem püha Joosepi poole, inglite ja pühakute, eriti püha Josemaria poole, kes oma õpetuse ja eeskujuga näitas, kuidas on võimalik elada kontemplatiivselt maailma keskel.

Mõtisklegem nende sõnade üle, milles meie Isa kirjeldas seda, mis toimus tema hingas 2. oktoobril 1928.

Ta langes põlvili ja palus, et Jumal näitaks seda jumalikku, mis temale oli usaldatud - ning tema südant valdas sügav tänutunne: "Ma tänasin Issandat ja ma meenutan, kuidas mind liigutas Meie Inglise Neitsi kiriku kellade helin." [12]

Inimese jaoks, kes teab, et kõik hea tuleb Jumalast ja mitte midagi ei sünni temast enesest, avaldub tänulikkus nagu palve tagakülg: mis on kokku liidetud, nagu mündi kaks poolt. Seepärast soovis meie Isa, et nii 2. oktoobril kui 14. veebruaril – mil on teiste Issanda sekkumiste aastapäev Opus Dei ajaloos – toimuksid sügavad ja lakkamatud tänuaktsioonid. Kas te teate, kuidas oma tänulikkust väljendada?: rikkalike heastamistegudega.

Ülendagem niisiis oma südamed tänutundes Issanda poole. 6. oktoober on ka väga sobiv päev nende tunnete avaldamiseks, sest siis

toimus püha Josemaria
kanoniseerimine, mis näitab, et on
võimalik pühadust saavutada, nagu
meie Isa, kes kulges usu ja lootusega
päevast päeva pühaduse teel, tavalise
normaalse elu keskel.

Kahtlemata, see järjekindlus nõuab
pidevat võitlust kõige vastu, mis
meid Jumala armastusest lahutab:
võitlust, mis annab elujõu ja energia
neil hetkedel, mil me lähime
isiklikult Jumalaga. Jaakobi öine
võitlus "aitab mõista, milline on meie
suhe Jumalaga...Palve nõuab
usaldust, lähedust, käsi-käes suhet,
mis ei sümboliseeri Jumalat, kui
vaenlast, rivaali, vaid õnnistajat alati
saladuslikku Issandat (...) Seepärast
Pühakirja autor kasutab sümbolina
võitlust, mis väljendab hinge
tugevust, püsivust, kangekaelsust,
oma eesmärkide saavutamisel. Ja kui
selleks sooviobjektiks on läbikäimine
Jumalaga, tema õnnistus ja tema
armastus, niiniis kulmineerub

võitlus enese andmisega Jumalale, omaenda viletsuse tunnistamisega, mis saab võimalikuks ainult siis, kui me ennast Jumala armulikesse kätesse anname.”[13]

Sel suurepärasel momendil, mil püha Josemaria 2. oktoobril 1928 *nägi* Opus Deid, kuuldes samal ajal Meie Inglise Neitsi kiriku kellade kaja, mis helisesid om kaitsepatrooni auks. See hääl ei vaibu mu kõrvus kunagi.”[14], ütles meie Isa. Isegi elu lõpul ühes kirjas, mille nimi on ”campanadas”manitseb ta meid olema ärkvel armastuses Jumala vastu: ”Ma tahaksin, et need kellad heliseksid alati teie südames, seesama rõõm ja vaimuerksus, mis valdas minu hinge, kui kuulsin neid Inglise Neitsi kellasid, nüüd juba rorkem kui pool sajandit tagasi.”[15]

Augustis pidin käima Pamplonas, et viia lõpule meditsiiniline kontroll mis alustati enne Aafrika reisi; 23.

kuupäeval "tegin kõrvalpõike"
Torreciudadi. Seal on säilitatud üks
Inglite Neitsi kiriku kell, mida hoiti
seal sõja purustuste eest varjul.
Tahtsin olla kabelis niipalju kui
võimalik ja palvetada õhtuse
meditatsiooni *Santo Cristo* kabelis.
Igaüks teist oli seal koos minuga. Ma
palusin Issandat, (nagu soovitas meie
Isa), et ta õpetaks meid vaatlema
seda eneseandmist Ristil, et ka meie
andumus võiks suurenedada. Olgem
kindlad, veendunud, et see on
võimalik!

Pühim Neitsi on olnud kõigi Opus Dei
teede ristumiskohas. Seepärast on
loogiline, et kõik meie tänuavaldused
Jumalale kulgeksid tema
kaudu. Tuletagem meelde, kuidas ta
on sekkunud igal hetkel, eriti aga
temale omistatud pühadel. Selles
kuus on neid mitu: Püha Roosipärja
Neitsi 7. oktoobril; 12. oktoobril on
Pilari Neitsi tähtpäev, kelle poole
palvetas meie Asutaja juba

lapsepõlvest saadik ning kelle poole pöördus ta ka siis, kui valmistus saama preestriks. Ta palus - *Domina, ut sit!* Neitsi, kas see on tõesti tõsi! – et teostuksid need märgid, mis olid tema hinges. Ärgem unustagem ka seda, et 11. oktoobril 1943. aastal – maarjalikul pidupäeval (Maarja jumalik Ema), andis Püha Tool esimese kirjaliku heakskiidu Opus Deile.

Meenutades õndsat Johannes Paulus II.-st – sel aastal esmakordselt saame me tähistada tema

liturgilist mälestupäeva – öelgem meie Neitsile kindlas lootuses *totus tuus*; Tahan olla kogunisti sinu, nii, nagu oli see püha Pontifik ja nagu oli ka meie armastatud Isa. Kasutagem seda pidupäeva ja palvetagem Johannes Paulus II eestkostel Kiriku ja Opus Dei eest, Paavsti eest. Palun edastage talle ka minu intensioonid.

Kogu armastusega ma õnnistan teid

teie Isa

+Javier

Rooma, 1. oktoober 2011

[1] Püha Josemaria, *Apuntes Intimos*, nr 306 (Oktoober 1928), A.Vazquez de Prada, *Opus Dei asutaja*, 1. köide, lk 220

[2] Benediktus XVI, Jutlus üldaudientsil, 11.mai 2011.

[3] Sama

[4] Püha Josemaria, Ühe perekondliku kohtumise märkmed, 31.detsember 1973.

[5] Püha Josemaria, Perekondliku kohtumise märkmed, 18. mai, 1970.

[6] Püha Josemaria, *Kiri*, 29. septembril, 1947, nr.16

[7] Sama

[8] Benediktus XVI, Jutlus
üldaudientsil, 11.mai 2011

[9] *Ms* 32, 22-32

[10] *Katoliku Kiriku Katekismus* , nr.
2573

[11] Benediktus XVI, Jutlus
üldaudientsil, 25.mai 2011

[12] Püha Josemaria, *Apuntes
Intimos*, nr 306 (Oktoober 1928),
A.Vazquez de Prade, *Opus Dei
asutaja*, 1. köide, lk 220

[13] Benediktus XVI, Jutlus
üldaudientsil, 25.mai 2011

[14] Püha Josemaria, *Instruktsioon*,
19. märts, 1934, märke 9

[15] Püha Josemaria, *Kiri*,
14.veebruar, 1974, nr.1.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-oktoober-2011/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadikiri-oktoober-2011/) (10.08.2025)